

Dan Diaconu: Cum se schimbă fundamentele lumii

🕒 Acum 9 seconds 👁 1 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

Ieri am promis că o să vă povestesc ceva mai multe despre lipsa de fundamente a strategiei occidentale. Pentru americani, strategia dezbinării e una cât se poate de clasică. De altfel, „strategia evitării” a fost o constantă a politicii lor externe. Motivul e cât se poate de simplu, anume menținerea statutului hegemonic. Până acum absolut totul a funcționat perfect, motiv pentru care cei mai mulți observatori se întreabă – poate pe bună dreptate – de ce nu ar funcționa și de-acum înainte?

Există un motiv evident, anume pierderea fundamentului economic. În vremurile în care SUA dansau peste cadavrele victimelor liber alese, țara era un colos economic, fiind responsabilă pentru cea mai mare parte a PIB-ului mondial. Acum treburile s-au schimbat radical: SUA nu mai e campioană. Economia numărul unu a lumii este China, iar modul în care este condusă o propulsează într-un scenariu atât de dinamic încât SUA nici măcar n-o mai poate imita. Pentru a înțelege „succesul” american nu trebuie să ne uităm decât la un singur indicator cât se poate de relevant: fiecare dolar de creștere economică a SUA vine la pachet cu împrumuturi cel puțin duble. Așadar, pentru a face un dolar, SUA are cheltuieli de cel puțin doi dolari, bani pe care-i ia cu împrumut. E limpede chiar și pentru un analfabet că un asemenea scenariu nu are să conducă spre un deznodământ tragic. Da ei fac banii da ei au tinarnita dar la un moment dat mai trebuie să ai si leaătură cu

Este însă și mai interesantă panoramarea situației statelor aflate sub ocupația SUA. Recent Macron spunea că „*războiul din Ucraina este unul existențial pentru Europa*”. De fapt declarația sa e una incompletă întrucât papagalul francez nu se referă la Europa pe care o știm, ci la Europa aflată sub ocupație americană. Pentru această Europă și paiațele puse la butoane zilele sunt numărate.

Contextul e unul extrem de complicat, noi fiind acum într-un adevărat „super-moment Minsky”. Citeam undeva „descifrarea” miracolului economic german: 200 de miliarde de EUR – reprezentând prețul gazului rusesc – se transformau în peste 2 trilioane, un leverage de peste 100, mai mare chiar decât cel al Lehman Brothers. Un alt exemplu: chip-urile taiwaneze. În sine, industria chip-urilor are un leverage enorm, doar că dacă mergem pe linia de distribuție constatăm un fenomen interesant: chip-urile respective sunt exportate în SUA, unde sunt împachetate în rachete și alte arme cu o valoare adăugată de 100 de ori mai mare. Ne rezultă pe întreg lanțul un leverage de peste 10 000, ceea ce e imens.

Privind valorile de neimaginat pentru un om simplu, înțelegeți limpede de ce milioanele au crescut în miliarde, miliardele în trilioane, șirul părând a nu mai fi limitat de absolut nimic. Nici măcar de bunul simț! Orice om normal se întreabă cât mai poate dura nebunia. Nu trebuie însă să te întrebi, ci să constați. Economia germană a fost distrusă programatic printr-o agresiune fizică, la fel cum Japonia fost distrusă printr-o agresiune monetară. Acordul Plaza inițiat de James Baker a depreciat dolarul, ducând economia japoneză într-o spirală nefastă din care nu a ieșit nici în prezent. Distrugerea conductelor rusești de gaz are un efect chiar mai devastator asupra economiei germane. Mișcarea de rupere a Germaniei(și a Europei în general) de Rusia are nu atât o miză militară cât, mai ales, una economică. Dincolo de evitarea „scenariului groazei” – pe care vi-l voi prezenta puțin mai târziu – mult prea hămesita SUA a urmărit inclusiv mutarea unor componente economice europene pe teritoriul său pentru creșterea în competitivitate a propriei economii. Privit din punct de vedere al Occidentului în întregul său, acțiunea echivalează cu ceas a unui om care începe prin a-și tăia un picior pe care și-l gătește pentru că-i e foame. Din punctul de vedere al SUA, mișcarea este însă privită ca o jefuire a unei colonii, operațiune *justificată* din punct de vedere moral de o întreagă istorie de piraterie.

Rezultatul, privind strict din punct de vedere economic, nu a fost cel scontat în SUA. Însă efectul din Europa e de-a dreptul devastator. Creșterea economică a SUA e una anemică, forțată, în timp ce nivelul de trai și coeziunea socială s-au prăbușit la cote greu de imaginat. „*Dacă nu-ți convine în Occident, mută-te în Rusia sau în China!*” – urlă propagandiștii de fiecare dată când le arăt realitatea. Tembelismul zicerii lor constă într-un complex istoric deoarece lumea încă are impresia că acolo se trăiește cum se trăia pe vremuri. Dacă însă dai o tură prin Rusia constați cu stupeoare că nivelul de trai al lor e net superior celui al nostru, iar viața e mult mai vibrantă. China e un șoc pentru orice occidental care, asemeni olteanului din banc, spune la fața locului că „*așa ceva nu se esixtă*”.

SUA, în continuare, e cea mai mare putere militară a lumii. Însă statutul i-a scăzut deoarece nu mai e susținută de economie. Așa au pățit toate imperiile. Și-au păstrat armata până când aceasta a făcut implozie. La fel e și cu americanii. De aceea, după disperarea canibalizării teritoriilor aflate sub ocupație și-ar dori să revină la Cortina de Fier. Lumea însă, repet, nu mai e la fel. Deja Viktor Orban a refuzat public și apăsător, iar în spatele său se adună inclusiv „*corecții politice*” din Polonia sau Cehia. Asta în timp ce, la nivelul publicului larg,

De fapt toată scamatoria războiului din Ucraina a avut o miză unică: aceea de a rupe Europa de Rusia și, indirect, de China. O cooperare economică strânsă Euro-Ruso-Chineză ar fi condus la un PIB mai mult decât dublu față de SUA, aruncând și mai mult în derizoriu fantasma yankeilor și accelerându-le definitiv dezastrul. Pentru a frâna tendința naturală, americanii au abuzat de cei doi vectori pe care-i controlează: cel monetar și cel militar. Este suficient? Desigur, nu!

De altfel, într-un scenariu de coșmar pentru ei, abuzul de vectorii enumerați a condus la o slăbire și mai mare a puterilor proprii. Din punct de vedere militar se vede limpede cum Rusia singură a reușit să combată absolut toate provocările tembele ale SUA. Armele despre care americanii spuneau că vor fi „*terminatoare* pentru Rusia” s-au dovedit a fi bluf-uri teribile. Stațiile Patriot s-au făcut de râs în încercarea penibilă de a dărâma drone iranienne de o mie de ori mai ieftine decât proiectilul cu care se trăgea în ele. Toate armele „de ultimă generație” au fost anihilate, iar tancurile Abrams s-au dovedit chiar mai penibile decât Leopard-urile nemțești, ceea ce e aproape de neimaginat!

Însă, de-a dreptul interesant este ceea ce se petrece la nivel monetar. Aici e o adevărată revoluție, remarcată încă dinainte de conflictul din Ucraina de macroeconomistul Zoltan Pozsar: se trece iremediabil de la un schimb dolaro-centric la unul multi-monetar. Toată lumea e cu ochii pe structura rezervelor și caută să vadă când va deveni dolarul irelevant din punct de vedere al deținerilor. Problema e că acest mod de a privi lucrurile e înșelător deoarece piața schimburilor internaționale se modifică structural!

Prin arhitectura liniilor de swap, chinezii au produs, fără să vrea, o adevărată revoluție în comerțul internațional. Motivul e banal: în acest fel **yuanul a devenit monedă de schimb fără a fi obligatoriu nevoie să fie utilizată ca monedă de rezervă**. Așadar, te trezești că folosești yuanul ca mediu de schimb fără ca, în realitate, să fii conștient de asta. Turcul care cumpără de pe piața chineză, cumpără în lire turcești, la fel ca rusul care cumpără plătind în ruble. Toate acestea însă sunt guvernate de liniile de swap aprobate între statele respective. Ceea ce au făcut chinezii, au preluat și rușii, stabilind propriile relații bilaterale și linii de swap în care rubla devine mediul de schimb. Și uite-așa se trece de la o lume unipolară din punct de vedere monetar la una absolut multipolară. Iar când mediul este dublat de tehnologii instant de decontare, practic business-ul se accelerează.

Mulți cred că instrumentele prezentate sunt apanajul țărilor „revoltate”. E fals! Un exemplu, pe care l-am mai dat de atâtea ori, este înțelegerea dintre statele Asiei de Sud-Est prin care își decontează instant tranzacțiile în monedele proprii, ocolind astfel total dolarul. În această situație ocolirea monedei americane se face nu pentru că acele țări ar avea probleme politice cu SUA ci din cauza faptului că proxy-ul reprezentat de dolar a devenit o frână în derularea tranzacțiilor. SWIFT-ul a fost o revoluție atunci când a apărut, dar să nu uităm că a fost o revoluție a secolului trecut. Acum altfel circulă banii și mărfurile, iar structura centralizată a SWIFT îl face să pară azi un mediu anchilozat, scump și imposibil de adaptat prezentului.

Concluzionând, putem spune că ceea ce vedem e *travaliul deconstrucției puterii militare americane*. După ce au pierdut primatul economic, americanii caută să-și mențină supremația prin intermediul armatei. Toate imperiile au făcut la fel. Și asta până când nota de plată pentru *serviciile* militare și corupția din spate generată

Autor: Dan Diaconu

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

Despre autor

editor